

אביבי שלנו

אחות שלנו , החברה הכי טובה שלנו בעולם ..

אנחנו עדין לא קולטות שאנחנו צריכות להספיד אותך .. לא קולטות שלא תחזרי אלינו יותר . אנחנו עדין מחכות שתכנסי לכיתה באיחור ותחייכי את החיוך שלך הזה שמטריף את כולנו .

השארת אותנו לבד, בהלם , ולא מבינות בכלל לאיזה מצב נכנסנו ולמה זה צריך לקרות לנו ? למה אנחנו צריכות לאבד חברות בגיל כלכך צעיר ..

הכיתה השמחה והמגובשת שלנו הפכה לכיתה עצובה ומפורקת, הכיסא שלך נשאר ריק ואנחנו הרבה פעמים מנסות לספר לך דברים ומסתכלות למקום שלך ובכלל לא קולטות שאת לא שם ובכלל שלא תחזרי יותר ..

היית האור שלנו בכיתה, החברה הכי טובה שלנו, כולם מנסים להכחיש את המצב ואת מה שקרה בתקווה להיות חזקים ולשמור על טיפת שפיות.

היית הילדה הכי מיוחדת בעולם, הצחוק שלך המתגלגל לא יוצא לנו מהראש . בכל מקום שהיית נכנסת אליו היה נכנס בו שמחה . ולא היה אפשר שלא לשים לב שאת בסביבה .

היה לך את הארון הכי יפה בעולם, תמיד היית הכי יפה, הכי מיוחדת.

תמיד היית שם בשבילנו בכל מצב, נלחמנו אחת בשביל השנייה. היית מוכנה לעשות הכל בשביל חברות שלך ושיהיה להן טוב.

היו לך כל כך הרבה חברים, היית סוחפת את כולם לטירוף ולשמחה שלך..

לא ויתרת על אף הזדמנות לצאת, ניצלת כל רגע הכי קטן שלך, ידעת להנות מהחיים כמו גדולה.

היית ונשארת כל כך משמעותית בחיים שלנו ופתאום עכשיו הכל מוזר , בכל צחוק יש טיפת כאב ובכל שמחה שלנו יש פתאום טיפת עצב.

תמיד היו לך כוונות טובות, היית אוהבת לעזור לכולם, היה לך לב כל כך רחב , היית סלחנית ורחמנית כלפי כולם . אביב אנחנו באמת לא יודעות איך ממשיכים מכאן בלעדיך .. אנחנו מתגעגעות עד בלי סוף . היית אחותנו ותמיד תשארי , לא נשכח אותך לעולם יקרה שלנו .. אוהבות בלי סוף מחפר וגליתה שלך ..

אביבי קטנה שלי....

מה אוכל לכתוב, איך אוכל לתאר בן אדם כל כך מיוחד שכמותך. רק מי שהכיר אותך ידע באמת מי מי היית ואיזו מיוחדת היית. קטנה שלי, יפיפה שלי...

הכל כאן רגיל אביבי, החיים למטה לא השתנו, אנשים קמים, הולכים לעבודה, חוזרים מהעבודה, מתפרנסים... קמים לאוניברסיטה או לבסיס בשביזות יתרה, לביה"ס בעייפות רה, אפילו מיכל פתוחה כמו כל בוקר... מחכה שתבואי לבקש בקבוק זירו קר. שגרה.

אנשים אחרים המשיכו, ואלו הקרובים אלייך נאבקים להמשיך, נאבקים לקום בבוקר בידיעה שאינך כאן. הרי מי עוד ימתיק לנו את הבוקר בחיור רחב? מי יעשה רעש בשכבה? מי יתקשר אליי אחר הצהריים ויספר לי איך עבר לו היום? מה היה, ומה לא, אם הוא עבר בחיור או בעצב...

זה חסר לי.

הנוכחות שלך אהובה, הייתה כל כך משמעותית, למלא אותה עכשיו זה משהו שהוא פשוט בלתי אפשרי. לימדת אותי כל כך הרבה... המוטו שלך בחיים תמיד היה: "תחיה ותן לחיות..." ובגירסה שלך: "אם אתה חי, אז כבר תחיה". תמיד האמנת שצריך לנצל כל רגע עד תום. כאילו ידעת שהזמן קצר מתמיד. היית מציבה לעצמך מטרות ומשיגה אותן, גם אם הדרך לא תמיד היתה חלקה, וקצת קשה. עשית את זה כמו גדולה...

ניצלת כל רגע, כל יציאה, כל חיור, כל מסיבה, כל חיבוק וכל נשיקה. לא היית חוסכת במילים אף פעם, תמיד היית שם עבור חברים. כל בעיה, כל מועקה שהרגשתי, כל דבר קטן, היית שם בשבילי, הגב התומך.

אם הייתי עושה טעות ומספרת לך עליה, היית אומרת: "לא נורא, עכשיו תלמדי מהטעות ותמשיכי הלאה בראש מורם". היית מיוחדת, מעולם לא התנשאת מעל אחרים, מעולם לא שפטת איש, כזאת היית.

אביבי, מלאכית שלי...

הגעגוע שוכן בתוכי, הוא לא עוזב. הוא אינו מרפה, הוא ישאר שם לתמיד. האור בחדרי חדרים של אנשים נשאר כבוי בלעדייך. זה קשה, זה קשה לתת לך ללכת. אני עדיין לא מוכנה לך, אך אהיה חייבת לנסות בשביל לתת לך קצת נחת רוח. אם ארפה מהכאב, זה יהיה רק בשבילך, יקרה שלי.

אני מבקשת ממך, אני מבקשת שתדעי שהאהבה אינה נגמרה, גם אם אינך כאן פיזית. זה לא אומר כלום, האהבה מתעצמת וממשיכה. בדיוק כמו הגעגוע...

אני אוהבת אותך לולה שלי, אני אוהבת אותך ולא אפסיק לעולם, אוהבת ולא אשכח אף פעם. תנוחי מלאכית.....